

เพ็ญบาย

บทที่ 44

แฟ้มเอกสารเรียงลำดับใบแจ้งหนี้ถูกส่งมาคู่กับสมุดเช็คส่งจ่ายเงิน ซึ่งฉัตรแก้วจะต้องเซ็นคู่กับชัชชัย หญิงสาวไม่ได้อ่านรายละเอียดใดๆ ทั้งสิ้น พอเห็นลายเซ็นตัวหนักแน่นแปลกๆ ที่เคยคุ้นเซ็นรับรองความถูกต้องในใบสรุป เธอก็ไล่เซ็นชื่อบนเช็คส่งจ่ายเงินแต่ละใบคู่กับลายเซ็นของชัชชัยตามเงื่อนไขที่ถูกกำหนดโดยไม่ลังเล

หญิงสาวปิดสมุดเมื่อยกปากกาจากเช็คใบสุดท้ายที่ถูกจัดเตรียมมา ปิดแฟ้มแล้วเลื่อนออกไปที่ริมโต๊ะ มีเสียงสนทนาและเคลื่อนไหวจากห้องข้างๆ บอกให้รู้ว่าเขาอยู่ที่นั่น

เธอฟังหลังกับพนักงานเก้าอี้วางไร้อ่าง โต๊ะทำงานของขณะนั้นยังตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงหน้าไม่มีใครกล้าเข้ามาแตะต้อง ชัชชัยยังใช้ห้องทำงานเดียวกับปองพลโดยไม่เกี่ยงจน ถึงเวลาแล้วกระมังที่เธอจะต้องโยกย้ายออกไป ปล่อยให้พี่ชายต่างสายเลือดคนที่สองได้ครอบครองสิ่งที่ควรจะเป็นของเขา เพราะหากเธอยังอยู่ที่นี้ก็คงจะทำใจให้ยอมรับยากที่จะทนเห็นชัชชัยเข้ามาแทนที่ "พี้นะ" ของเธอ

ภาพชายหนุ่มผู้สง่างามที่เธอรัก ยังฝังจิตฝังใจ ฉัตรแก้วคงทนไม่ได้หากความทรงจำอันงดงามจะถูกทำลายลงเพราะคนเจ้าอารมณ์ที่ไร้ระเบียบอย่างชัชชัย

เธอเรียกวันทนี๋ทางโทรศัพท์ ร่างสมส่วนในชุดเปรี้ยวเกินทำงานผ่านประตูเข้ามาด้วยใบหน้าแจ่มใส "น้องแก้วจะเอาอะไรคะ"

"พี้นะ" ฉัตรแก้วยิ้มซึ้งๆ "นั่งก่อนสิคะ"

อีกฝ่ายเดินมานั่ง ใบหน้าสวยแก่ถูกแต้มสีจัดจ้าน

"ต่อไปแก้วจะเข้ามาบริษัทน้อยลงนะคะ พี้นะ จะมาเฉพาะเมื่อมีประชุมสำคัญๆ แล้วก็เวลาที่จะต้องเซ็นเอกสารเท่านั้น"

"อ้าว ทำไมล่ะคะ"

"แก้วจะดูแลแม่ให้เต็มที่ แล้วก็เตรียมตัวไปเรียนต่อด้วย"

"น้องแก้วจะเรียนต่อ... จะเรียนในไทยหรือว่าไปเมืองนอกคะ"

"ถ้าพามาไปอยู่ด้วยได้แก้วก็อยากไปเมืองนอก"

"น้องแก้วพูดเหมือนยังกับว่าจะหนีอะไรอย่างนั้นแหละ มีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ"

"เปล่าคะ แก้วแค่... อยากจะปลีกตัวไปทำอะไรของแก้วบ้าง"

"เกี่ยวกับคุณปองหรือเปล่า โกรธกันหรือคะ" คนถามรอคอยคำตอบอย่างจดจ่อ ไม่กี่วันก่อน วันทนี๋ยังเห็นหนุ่มสาวหัวเราะหัวใคร่ให้กัน แล้วจู่ๆ ฉัตรแก้วก็ขาดงาน ปองพลเคร่งขรึม ในวันนั้นทั้งสองมีท่าทีแปลกแยกและต่างแบ่งกันกันอยู่คนละข้างของกำแพงห้อง

ฉัตรแก้วลืบทูลว่า "ห้องนี้ถ้าพี้นะจะใช้แก้วก็ไม่ขัดข้อง หากแก้วยังไม่ได้มาเก็บของ พี้นะช่วยเก็บให้แก้วด้วยนะคะ แล้วพี้นะจะทำยังไงก็แล้วแต่เขา"

"แหม น้องแก้วพูดให้พี้นะใจหาย... นี่ใจคอจะทิ้งกันไปจริงๆ หรือคะ..." พอไม่ได้รับคำตอบ เธอก็พูดว่า "คะ แล้วพี้นะจะจัดการให้แล้วจะให้พี้นะรับใช้อะไรอีกก็บอกมาได้เลยนะคะ"

ร่างสมส่วนลุกขึ้นเมื่อเจ้าของห้องคล้ายไม่มีอะไรจะพูดต่อ เดินจะถึงประตูอยู่แล้วก็ต้องหยุดเมื่อถูกเรียกไว้

"พี้นะคะ" ฉัตรแก้วเป็นฝ่ายลุกเดินมาหาด้วยท่าทางลังเล ถามเบาๆ "พี้นะอยู่ที่นี้มานานแล้ว เคยเห็นพี่ชายของพี้นะบ้างหรือเปล่า" วันทนี๋เลิกคิ้วอย่างแปลกใจ "เคยคะ น้องแก้วถามทำไม"

“แกว่อยากรู้ คือว่า...” เธอคิดหาคำพูด “...แกว่ไปนอนที่บ้านพี่บุษหลายครั้งแล้ว... นอนในห้องพี่ชายพี่บุษ....”

“หรือคะ แล้วน้องแกว่ไปนอนที่บ้านคนอื่นทำไม บ้านน้องแกว่ก็แสนจะสบาย”

“แกว่ไม่สบายใจก็เลยไปคะ”

“ไม่สบายใจเรื่องอะไรคะ”

“พี่วันก็..” เธอแทบจะหมดความอดทนที่วันทนี้อย่างซัดใจอยู่นั้น “พี่วันไม่ถามก็ได้ แต่ว่าเหนื่อยใจจึ่งที่น้องแกว่ไวใจบุษราคมแต่ไม่ไวใจพี่... พี่เคยเห็นนายพิฑูรย์หลายครั้งคะ เขาแอบมาหากัน บางทีก็มารับกันออกไป”

“ทำไมต้องแอบ...ด้วยล่ะคะ”

“ก็...” อีกฝ่ายยกไหล่ “ท่าทางเขาเหมือนกับแอบนี่คะ คงจะกลัวเจ้านายเห็นกระมัง”

“ทำไมจะต้องกลัวคะ”

“น้องแกว่ไม่รู้อะไร บุษราคมเป็นเด็กของนาย....” คนพูดเจือเสียงหัวเราะ “เพราะอย่างนั้นถึงได้มีปัญหากับนายหญิงยังงี้ล่ะคะ”

“พี่บุษมีอะไรกับคุณพ่อหรือ...” คนถามกล่าวทวนอย่างไม่อยากจะเชื่อ “แล้วพี่นะ ล่ะคะ”

“เขาก็มีอะไรๆ กับคุณชนะชนเหมือนกัน แต่ใครจะเป็นผู้ชนะล่ะคะ...” วันทนีใช้สีหน้าบอกนัยแทนคำตอบ *“ก่อนนายจะวางมือจากบริษัท พ่อลูกมองหน้ากันไม่สนิทก็เพราะผู้หญิงคนนี้แหละ”*

ฉัตรแกว่ส่ายหน้า “แกว่ไม่อยากจะเชื่อเลย”

“เรื่องออกจะธรรมดา น้องแกว่ก็...!”

“แล้วพี่ชายของพี่บุษล่ะคะ ทำไมเขาต้องแอบมาพบกันด้วย เขาอยู่บ้านเดียวกัน พบกันเมื่อไหร่ก็ได้”

“พี่ชาย...” น้ำเสียงทวนขบขัน “พี่ชายร่วมโลกนะซีคะ”

“พี่วันหมายความว่ายังไง”

“ถ้าเขาเป็นพี่น้องกันจริงๆ ละก็ น้องแกว่จะเอาอะไรจากพี่ก็เอาไปได้เลย”

อีกฝ่ายได้แต่นั่งมองคนพูด ไม่รู้ว่าควรจะเชื่อหรือไม่ ทำที่เชื่อมั่นอาจจะมาจากความไม่พอใจกันเป็นส่วนตัว อันก่อตัวมาจากความอิจฉาริษยาที่วันทนีไม่อาจตัดเทียมคนที่กำลังถูกพูดถึงก็เป็นได้

แต่ว่า แล้วเสียงแปลกๆ ที่เธอได้ยินจากห้องของบุษราคมเล่า... เสียงที่ไม่น่าจะเกิดจากความเป็นพี่และน้อง...!

“บ้านของบุษราคมที่น้องแกว่ไป เป็นบ้านใหม่หรือว่าบ้านเก่า เขาอาจจะเพิ่งย้ายเข้าไปอยู่ด้วยกันก็ได้ใครจะไปรู้ล่ะคะ” อีกฝ่ายพูดให้เธอเห็นคล้อยตาม “แต่พี่แน่ใจว่าเขาไม่ได้อยู่ด้วยกันแน่ ตอนที่นายยังอยู่”

มีเสียงเคาะประตูแล้วบานไม้สีเข้มก็ถูกจับให้เปิดออก พอเห็นว่าใครเป็นใคร ทั้งคนในห้องและผู้ที่เข้ามาใหม่ก็มีอาการชะงัก.. ทำที่มีพิฑูรย์ทั้งของวันทนีและฉัตรแกว่ที่รีบขยับถอยห่างจากกัน ทำให้ประกายตาในสีหน้าเยียบเย็นของผู้มาใหม่วาบขึ้น

“ขอโทษคะ พี่นึกว่าน้องแกว่อยู่คนเดียว...”

“พี่บุษ... เอ่อ... ไม่เป็นไรหรอกคะ พี่วันกำลังจะไปแล้ว”

“หรือคะ” อีกฝ่ายจูดรอยยิ้มคล้ายหยัน “แต่พี่ว่าพี่ออกไปก่อนดีกว่า น้องแกว่กับวันทนีจะได้พูดธุระกันให้จบ เชิญตามสบายนะคะ”

ฉัตรแกว่มองหน้าวันทนีย้เจื่อนๆ

ร่างระหงในชุดทำงานเรียบหรูถอยกลับออกไป ไม่มีใครเห็น

ว่าประกายตาในสีหน้าเยียบเย็นที่เบื้องหลังประตูแวววาวขึ้นเพียงไร.....

ห้องประชุมถูกรอบคลุมด้วยความเคร่งเครียด คุณยິงศและคุณพรรณงามไม่มีความรู้สึกเป็นมิตรกับใครเลย รวมถึงฉัตรแก้วซึ่งกลายเป็นตัวของตัวเองแทนที่จะว่านอนสอนง่ายอย่างที่คาดหวังหญิงสาวนั่งอยู่ตรงข้ามกับชัชชัยและปองพล คั่นในระหว่างกลางด้วยบุษราคัมซึ่งเป็นผู้นัดหมายให้ทุกคนมาพบกัน

เอกสารที่หญิงสาวในชุดทำงานเรียบหรูวางลง ทำให้ทุกคนแปลกใจ ยິงศหยิบมาพิจารณาโดยที่คุณพรรณงามมองตามแทบตาไม่กระพริบ

“ทุกอย่างถูกต้องสมบูรณ์ แสดงให้เห็นว่าคุณชนะชนตั้งใจจะทำพันธกรรมนี้จริงๆ” ทนายความสูงวัยพูดหลังจากที่พิจารณาเอกสารอย่างถี่ถ้วน คุณพรรณงามขมวดคิ้ว ถามบุษราคัมว่า

“แล้วทำไมเธอถึงเพิ่งเอามาให้ดู ก็ชนะชนหายไ้ตั้งนานแล้ว”

“ดิฉันเพิ่งพบเอกสารนี้ค่ะ” เป็นคำตอบเรียบง่ายสงบเสงี่ยมทุกคนมองเธอเป็นจุดเดียวกัน “มันรวมอยู่กับเอกสารอื่นซึ่งคุณชนะชนมอบไว้ ดิฉันเพิ่งจะดูทั่ว ถึงได้เห็นซองกระดาษที่ใส่เอกสารฉบับนี้”

“มีเอกสารอื่นที่พี่นะให้ไว้ด้วยหรือ เอกสารอะไร ทำไมคุณไม่ส่งออกมา” ชัชชัยถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“เอกสารพวกนั้นไม่สำคัญอะไร มันเกี่ยวกับงานที่ดิฉันรับผิดชอบอยู่ เป็นแค่แฟ้มรายละเอียดปลีกย่อยของลูกค้ำที่คุณชนะชนส่งกลับคืนมา ถ้าดิฉันเห็นว่าสำคัญคงจะดูเสียก่อนหน้านี้อแล้วละค่ะ”

“เอกสารพวกนั้น พี่นะส่งให้คุณตั้งแต่เมื่อไหร่” น้ำเสียงถามรุกไล่ แฟ้มกระดาษตรงหน้าทำให้ชายหนุ่มขุนเคืองใจเป็นที่สุดไม่เข้าใจว่าคนที่จัดทำมันขึ้นมา มีความคิดดำมืดต่อเขาอย่างไรกันแน่

“คงไม่นานก่อนที่เธอจะเครียดมากจนปลื้กตัวเข้าป่าไปกับเพื่อน ๆ ค่ะ ช่วงนั้นคุณชนะชนเรียกทนายความมาพบเพราะมีเรื่องต้องทำหลายเรื่อง”

“แปลกดี ที่พี่นะบังเอิญทำพันธกรรมไว้ก่อนจะหายตัวไปพอดีๆ” ชายหนุ่มกระแทกเสียงเยาะหยัน

“อันที่จริงก็ไม่แปลกหรอกค่ะ” คนพูดทอดน้ำเสียงอ่อนหลุ่บตามองพื้นโต๊ะราวลำบากใจ “ขอโทษนะคะ แต่ถ้าถาม... ดิฉันก็ต้องตอบตามตรงว่าช่วงนั้นคุณชัชชัยมาที่นี่แล้วทะเลาะกันรุนแรงบ่อยๆ ทำให้คุณชนะชนเครียดมาก ก็เลยคิดมากจนขอให้ทนายความทำเอกสารนี้ขึ้นมา”

“อะไรนะ” ชัชชัยเสียงดังอย่างแปลกใจระคนขุนเคืองเต็มทีทุกคนเงยไปตามๆกัน สีหน้าของยິงศและพรรณงามคล้ายจะเห็นพ้องกล่าวโทษชายหนุ่ม ฉัตรแก้วเงยหน้าขึ้นมองสีหน้าตัดพ้อตำหนิทำให้ชายหนุ่มร้อนตัว

“นี่เราก็คิดว่าฉันเป็นต้นเหตุให้พี่นะไปตายด้วยไข้ไหม แก้ว”

ปองพลแตะแขนพี่เขยอย่างเตือน มองสตรีที่เป็นจุดศูนย์กลางของเรื่องอย่างเคร่งขริ่ม บุษราคัมวางท่าที่สงบเสงี่ยมทั้งที่ น่าจะรู้ว่ากำลังจุดชะนวนระเบิดขึ้นตรงหน้า เงาหม่นมัวในดวงตาของเขาคือความวิตกกังวลที่ไม่อาจคาดเดาได้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นอีกในอนาคตอันใกล้

“พี่ชัชชอย่มาหาเรื่องแก้วดีกว่า ยังไงๆ พี่นะก็จากไปตั้งนานแล้ว ใครจะมาโทษใครอีกทำไม”

น้ำเสียงขริ่มๆ ของฉัตรแก้วไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกดีขึ้น ร่างสูงผุดลุกขึ้นแรงจนเก้าอี้ที่มีขาเป็นลูกล้อเลื่อนไปข้างหลัง “ก็สีหน้า

ของเธอบอกอยู่ชัดๆ เอาเถอะ จะว่ายังไงก็ตามใจ จะทำอะไรกันก็
เชิญ ฉันคงจะโต้เถียงอะไรไม่ได้หรอก” น้ำเสียงเขากราดกรี้ว
ขุนเคืองอย่างไม่ปิดบัง “เฮอะ เกิดจะมาทำพินัยกรรมไว้...”
เขาทำเสียงเหยียดหยามไม่เชื่อถือ “ยกทุกอย่างให้ฉัตรแก้ว...
มีเหตุผลอะไรที่พี่นะจะทำพินัยกรรมอย่างนี้ในเมื่อแก้วก็ได้เกือบจะทุก
อย่างจากคุณพ่อไปแล้ว”

ยิ่งยศและพรรณงามซึ่งมุ่งแต่พิจารณาเอกสารตรงหน้าเงยหน้า
ขึ้นมองข้ามแว่นสายตาออกมา ชี้นิ้วลงที่กระดาษ อ่านข้อความราว
เจาะจงซ้ำเติมว่า “ข้าพเจ้าต้องการมอบทรัพย์สินในครอบครองทุก
อย่างให้แก่ผู้ที่มีคุณสมบัติและความเหมาะสมเพียงคนเดียวคือฉัตรแก้ว..
เอ๊ะ แล้วคุณชัชชัย ไม่มีคุณสมบัติและความเหมาะสมตรงไหน...”

บุษราคัมขยับตัว แต่พอสายตาทุกคู่พุ่งไปจับอย่างมีคำถาม
ก็ได้แต่เห็นเปลือกตาหน้าที่หลบมองพื้น

“เอ้อ... ดิฉันไม่ทราบค่ะ”

“แต่คุณทำท่าเหมือนจะรู้อะไรบางอย่างนะ คุณบุษ พุดออกมา
เลยดีกว่า ไม่ต้องอมพะนำไว้หรอก” ชัชชัยพูดอย่างขุนเคืองเต็มที่

คำพูดกลายเป็นความในใจที่หลังไหลด้วยความสึดตัว

“ดิฉัน พุดไม่ได้ เพราะมันไม่มีหลักฐาน แต่เป็นแค่ความรู้สึกของ
คุณชนะชนเท่านั้น”

“แปลว่าคุณรู้ว่าคุณชนะชนคิดอะไรอยู่อย่างนั้นหรือ” ยิ่งยศถาม
เธอขยับริมฝีปากเหมือนจะพูดแต่แล้วก็กลับนิ่ง “เอาเป็นว่าดิฉัน
พบเอกสารนี้แล้วก็มอบให้ทุกท่าน ถือว่าหมดหน้าที่แล้ว ขอภัยนะค่ะ”

ร่างโปร่งสมส่วนลุกขึ้นเดินออกไป ชัชชัยมองตาม ครั้นหัน
กลับมาพบสีหน้าของฉัตรแก้วและสายตาของสองสามีภรรยา ก็ถามว่า
“นี่ผมกำลังถูกกล่าวหาอะไรอยู่หรือเปล่า”

พรรณงามถามอย่างไม่เกรงใจ ราวกับตั้งใจจะให้ฉัตรแก้วได้รับ
ฟังด้วย

“คุณชัชโกรธคุณพ่อมากไม่ใช่หรือ ตอนที่รู้ว่าคุณพ่อยกทรัพย์สิน
ส่วนใหญ่ให้น้องแก้ว ได้ยินว่าทะเลาะกันลั่นบ้านเป็นนานสองนานนี่นา”

“เป็นใครก็ต้องโกรธนอกจากพระอิฐพระปูนเท่านั้นแหละ เรา
เป็นลูกแท้ๆ พ่อกลับหลงเมียใหม่จนยอมทำตามทุกอย่าง” ชายหนุ่ม
โพล่งออกมาตรงๆ ยังผลให้ประกายน้ำตาวาบขึ้นในดวงตาของผู้ที่
อ่อนเยาว์ที่สุดในห้อง “แต่ว่าแค่นั้นไม่ได้หมายความว่าผมจะฆ่าพ่อ
ของตัวเองได้หรอกนะ” เขาต่อท้ายด้วยน้ำเสียงกระแทกกระทั้น

“พีชชครับ...” คราวนี้ชายหนุ่มซึ่งนั่งหน้าขริมฟังอยู่นาน
ต้องลุกขึ้น “อย่าเพิ่งพูดอะไรเลย ประเดี๋ยวจะไปกันใหญ่”

สีหน้าของเขาทำให้ชัชชัยชะงักคำพูดที่กำลังจะถูกผลักดัน
ออกมาด้วยแรงขุนเคือง “ก็นายคุณสิ ฉันกำลังถูกกล่าวหาอยู่ใช่ไหม”
“พีชชใจเย็นๆ ดีกว่าครับ”

ร่างสูงลุกออกไปแล้วกระแทกประตูปิดโดยแรง

“ถึงอย่างไร ผมก็ต้องจัดการตามกฎหมายให้ทุกอย่างเป็นไป
ตามนี้ คุณปองพลช่วยรับรู้ไว้ด้วย” ทนายความพูด

ชายหนุ่มก้มศีรษะรับ “ครับ ในเมื่อมันเป็นเอกสารที่ถูกต้อง
คุณยิ่งยศจะดำเนินการอย่างไรก็เชิญเลยครับ”

เขาหันมามองฉัตรแก้วผู้ซึ่งปาดน้ำตาเจี๊ยบๆ

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะครับ คุณแก้ว”

อีกฝ่ายไม่มองตอบเสียด้วยซ้ำ.....